

Veneris Pallais
öppnat, då kongl.
May:tz vår
allernådiste
konung och
herres...

1 Ic Fol.

National Library
of Sweden

VENERIS PALLAIS

ÖRNAD,

Då

Kongl. May:z wår Allernådigste Konung och Herres
Troo Man och Landzhöfding öfwer Nylandz och Lawa-
stehus Låhn/
Den Högwälborne HERRE

Hr. Carl Bonde

Früherr/ Herre till Hålleby/ Gråfsteen och Björnöö ic.
Medh den
Högwälborne Fröken

Fröken MARIA

GUSTAVA Byllenstierna/

Grefwedotter till Ericksbårg/ Fröken till Gustafsbårg/ Resiza/
Wåsbby och Krapperup.

Etta Ahta Förbund uthi Majesteternas sampt Höga och Förnåhma
Ståndz Personers närward i Stockholm den 2. Feb.
Anno 1693 ingick.

STOCKHOLM/ Tryckt aff David Rämpe.

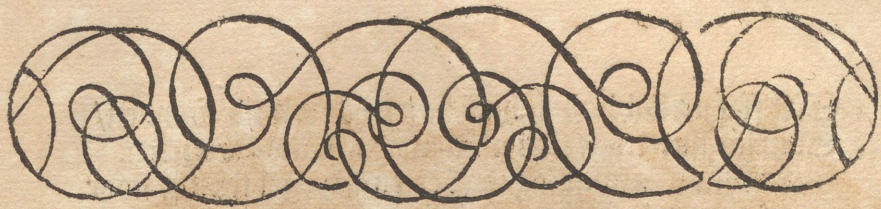

Hwad mitt Sinne sammmanbinder uppå Pindi
fagra högd
Uthaf Blommor och dee Kooser som plå
fåguna Aichta-nögd/
Hoppas jag att Eder Himmel will med
blidheet skåda ann;
Gudar och ett ringa Offer skundom wåll
behåga kann.

J. N.

En gång migh öfverföll/ om iag det så tår källa/
En sömbu/ som mig betog dee lefwand' sinnen alla;
Mig tyckte strart der på/ hur iag fick Fröjja see
Som uthaf Gudars trodz plå göra löjje/ spee;
Hon sade iag wål weet at du min macht en kånner/
Kom iag will föra dig uthi ett Huus der Wånner
Hwar andra fågna bäst/ der du och finna skall
Hwad forna Hiältar fått för liufft och artigt fall/

På det din fieder stum der om må lära skrifwa/
Hur' Fröjja Gudars macht tillhydna plågar drifwa:
Hon brachte mig full snart uppå en sköner plan/
Der man med största lust des wåning skåda kan/
Som uppå slidor all med Myrten är besatter/
Iag kan ej seja af hur' byggningen war fatter;
Der wito Duswor mång' och tedde sig hwar par
Så/ at man wål kund' see hoo des Gudinna war.
Seentom iag oförmerckt in i den sköna wåning/
Der Konstien lyst som hon wor Naturens kånning/
Der Stenars hella skeen widt Stiornor öfwergå/
Naturens under iag det billigt kalla må.
Iag blef bestörter så iag tord ej rätt beståda
Hwad som der inne fans/ dock mins iag at Wi båda
Stog' i een prächtig Saal/ der iag teck blifwa waar
Hur Juno selfwer och war Fröjjas böjkor baar/
Hur Jupiter uthaf sin höga Thron ned stüger
Och i en Swane hamn til Fröjjas lust sig sunger:
Der såg man huru af de Samlas Edla skar
Een hwar med wennen sin i Marmor skuren war;
Dem/ som af Fröjjas list selft haa sin Tråd' af skurit/
Kund' man så liffligt see/ at iag så när haa swurit
Det Thilbe lefde än ia Procris' äfwen wål
Och huru hwar för sig blef tienter af sin träål.
Alli Fågringz sambleplaz lät Fröjja mig och wijsa/
Der hon med hennes Sobn plå haa sin Koo sin lijsa/
Der dee plå hwila sig när alt wil hafwa Koo/
Der har all skattars Skat sitt hemwiist och sit Boo.
Hår hängde Mauvors Hielm så och Vulcani Hammar;
Cupido hade hår och giort en Nät Kustkammar
Hans Bilsar sunos hår/ som Wårlden tuinga plå/
Hans koger och hans Boga dee hängde der uthinå:

Sitt

Sitt sköna Bibliotheck had' han och här wijsd Handen/
 Som lär hur' nöje fins wijsd swära Amors Bänden.
 Bland annat såg iag der en Spegel temlig stoor
 Som mig försätter blef af Lustas sagra Moor/
 Hon sade hwad min Son i Wårlden all mån göra
 Kan man i detta Glaas fullkomlig see och spöra/
 Hon wisse mig der på med sin Snöhwhita Hand/
 Hur' uppå samma stund mångt par en heftig Brand
 Uthaf sin Herr Sohns skott i Hiertat känna måste/
 Der hielpste ingen Ort ell' något känstigt Plåster:
 Iag fan der straxt igen wår Swea hufwud Stad
 Som och mångt ålskand' Par in om sit Runda had'/
 Bland hwilka lyste mest dett iag med wördnat kände/
 Hwars Hiertan blefwo med des hender samman spånde.
 Rett i dett ögnebleck inkom den snälla Pilt/
 Som Fröijas boijor städz plå föra i sin schilt/
 Det gaf sin Fru Moor ett uthaf de Rijn han snattat
 Uthi een Bröllops Saal; heel slett men wällment fattat.

Edle paar åtmiut de Frögder
 Som Ehr höga Himblen skänckt
 Hesperus fast meer än nögder
 Har på denna stunden tänckt.
 Många dyra Zhre, Krankar
 Kröna nu Ehr Affton-Lust/
 Ja Cupidosielfwer Danhar
 Drucken uthaf Nectar-Must.

Der fans än då een hoop uthaf dee sagra smycken
 Som Skalder bruka plå att Zjra slika stycken/
 Men iag fick eij i Rooden Skrifften höra uth
 Iag Troor hon lär wällhafft ett nett och wackert sluth/
 Ordsaken war här til att Fröija uthaf löije
 Sin Spegel stötte kul/ som iag med sådant nöje
 Een lång stun skadad had'/ och föll den emot en Steen
 Ett stycke der uthaf slog så hårt på mitt Been/
 Att swedan lyffte up min Ögon som wor matta
 Och wille Sinnen all sin förra Körsel fatta.
 Skulnu min sletta Dickt eij kunna rosat blij
 Så hoppas iag lijkwäll att så den sågnad sij
 Dett den så tages up som den der wällment wore
 Då kund' iag säija att stoor Nåd mig wedersores.

